

[Udenrigsministeren.]

Afgørelser skulle træffes ved stemmefærdighed, og i tilfælde af stemmelighed skulle afgørelsen ligge hos en opmand udnævnt af kommissionens medlemmer, eventuelt af plenarforsamlingen. Opmanden skulle fungere som kommissionens formand, medmindre anden bestemmelse blev truffet. Hjemsendelseskommissionen skulle optælle og klassificere krigsfangerne efter nationalitet og hjemsted og, når dette var sket, give dem adgang til snarest at vende tilbage til deres hjemland.

For de krigsfangers vedkommende, der efter forløbet af 90 dage endnu ikke var hjemsendt, fordi de ikke havde ønsket det, skulle ansvaret overgives til den politiske konference, der skal sammenkaldes i henhold til våbenstilstandsoverenskomsten. Hvis der 60 dage efter, at konferencen havde påbegyndt behandlingen af krigsfangespørgsmålet, stadig var krigsfanger, der ikke var hjemsendt, skulle disses skæbne afgøres af De Forenede Nationer i overensstemmelse med folkeretten.

I 1. udvalgs møde den 24. november foresloges fra sovjetrussisk side en tilføjelse til det før omtalte russiske forslag, en tilføjelse, som gik ud på, at plenarforsamlingen skulle anbefale en øjeblikkelig og fuldstændig indstilling af fjendtlighederne i Korea på basis af den allerede udarbejdede våbenstilstands-overenskomst.

Sovjetunionen indså formentlig nu, at det standpunkt fuldstændig at ville udskyde krigsfangespørgsmålet på ubestemt tid ikke lod sig opretholde af hensyn til den offentlige mening i verden, men det, man foreslog, var ikke meget bedre. Tilføjelsen gik nemlig yderligere ud på, at spørgsmålet om den fuldstændige udveksling af krigsfangerne skulle overgives til løsning af den før omtalte kommission, i hvilken afgørelser skulle træffes med $\frac{2}{3}$ majoritet. I kommissionen skulle følgende stater have sæde: Burma, Czekoslovakiet, De Forenede Stater, Frankrig, Indien, Kina (Pekingregeringen), Nordkorea, Schweiz, Sovjetunionen, Storbritannien og Sydkorea. Kravet om $\frac{2}{3}$ majoritet betød, at østblokstaterne med deres 4 stemmer kunne sabotere enhver løsning, hvorom de øvrige 7 måtte kunne blive enige.

I samme møde holdt hr. Vishinskij en længere tale, i hvilken han vendte sig skarpt mod 21 magts forslaget såvel som mod det mexicanske og det peruvianske forslag.

Mest opsigst vakte det imidlertid, at den sovjetrussiske udenrigsminister også tog afstand fra det indiske forslag, som han betegnede som en anden udgave af 21 magts forslaget og som værende i strid med Genèvekonventionen.

Det er vanskeligt at frigøre sig for det indtryk, at Sovjetunionen ved at forkaste det indiske forslag, inden der virkelig var blevet tid til at drøfte det, ønskede at komme den kinesiske regering i forkøbet og forhindre den i at acceptere forslaget, til hvilket der ellers var knyttet så store forhåbninger, også fordi det var fremsat af Indien, der måtte ventes at have særlige forudsætninger for at komme i kontakt med regeringen i Peking og skabe samling blandt de asiatiske stater.

Nogle dage senere stillede fra dansk side et ændringsforslag til det indiske forslag. Den frist på 60 dage, der blev givet til den politiske konferences behandling af krigsfangespørgsmålet, foresloges nedsat til 30 dage. Motivet til dette forslags fremsættelse var, at det ikke kunne forventes, at den politiske konference skulle have nogen mulighed for at nå til enighed om krigsfangespørgsmålet, der jo netop skilte parterne, og at det derfor var en fordel, at spørgsmålet snarest muligt indbragtes for De Forenede Nationer.

I mødet den 27. november havde hr. Vishinskij påny ordet. Han vendte sig igen skarpt imod det indiske forslag og hævdede, at det, det nu drejede sig om, ikke var spørgsmålet om krigsfangerne — dette måtte finde sin løsning senere —, men derimod om øjeblikkeligt ophør af fjendtlighederne i Korea.

Foranlediget af denne udtalelse fandt den danske repræsentant det rigtigt at indlede sin tale i samme møde med at sige, at naturligvis var formålet med udvalgets forhandlinger fjendtlighedernes ophør i Korea, men da det eneste udestående spørgsmål parterne imellem var krigsfangespørgsmålet, var det også det eneste naturlige, at man i De Forenede Nationer koncentrerede sig om dette spørgsmål, fordi dets løsning øjeblikkelig ville føre til fjendtlighedernes standsning.

Ligeledes på foranledning af hr. Vishinskij's udtalelser udtalte den indiske repræsentant, at hans delegations resolutionsforslag netop sigtede på fjendtlighedernes ophør, og at den sovjetrussiske påstand om, at dette ikke var tilfældet, var usand.